

V. E.

SCHWAB

NEVIDITELNÝ

ŽIVOT

ADDIE

LARUE

NEVIDITELNÝ
ŽIVOT
ADDIE
LARUE

V. E. SCHWAB

NEVIDITELNÝ
ŽIVOT
ADDIE
LARUE

sloart

Copyright © Victoria Schwab, 2020
Cover design © Julia Lloyd, 2020
Translation © Romana Bičíková, 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize, vyjma postav historických, jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Neviditelný život Addie LaRue

Z anglického originálu *The Invisible Life of Addie LaRue*,
poprvé vydaného v roce 2020 v nakladatelství Tor Books,
přeložila Romana Bičíková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v roce 2021

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0339-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro Patricii – za to, že ani jednou nezapomněla.

Staří bohové jsou možná velcí, ale nejsou laskaví ani milosrdní. Jsou vrtkaví, nestálí jako měsíční svit na vodě nebo stíny v bouři. Trváš-li na jejich vzývání, buď obezřetná: dávej si pozor, o co je žádáš, a buď ochotna zaplatit požadovanou cenu. A i když budeš v úzkých, na pokraji zoufalství, nikdy se nemodli k bohům, kteří odpovídají po setmění.

Estele Magritte

1642–1719

Dívka běží o život.

Do zad jí pálí letní horko. Nejsou tu pochodně, žádný rozelený dav, jen v dálce pableskují lucerny na svatební oslavě a na obzoru se rozlévá narudlá záře zapadajícího slunce, praská a zalévá okolní kopce, a dívka běží, sukně se jí zamotává do travin, blíží se k lesu, pokouší se předstihnout umírající světlo.

Vítr k ní nese hlasy volající její jméno.

Adeline? Adeline? Adeline!

Její stín se natahuje vpřed – příliš dlouhý, jeho okraje už se rozpíjejí – a z vlasů jí padá drobné bílé kvítí a rozsévá se po zemi jako sprška hvězd. Zůstává za ní jako souhvězdí, podobné tomu, které nosí na tvářích.

Sedm pih. Jedna za každou lásku, kterou prožije, tak jí to jako mladé dívce říkala Estele.

Jedna za každý život, který povede.

Jedna za každého boha, který ji střeží.

Teď se jí těch sedm znamínek vysmívá. Sliby. Lži. Neprožila žádné lásky, nevedla žádné životy, nepotkala žádné bohy, a teď jí dochází čas.

Ale dívka nezpomaluje, neohlíží se; nechce vidět život, který se za ní zastavil a čeká. Nehybný jako obraz. Pevný jako hrob.

Místo toho běží dál.

ČÁST
PRVNÍ

BOHOVÉ,
KTEŘÍ ODPOVÍDAJÍ
PO SETMĚNÍ

Název artefaktu: *Revenir*

Autor: Arlo Miret

Vznik: 1721–22 AD

Technika: jasanové dřevo, mramor

Původ: zapůjčeno z Musée d'Orsay

Popis: Série soch pěti dřevěných ptáků v různých pozicích před zahájením letu, upevněných na úzkém mramorovém podstavci.

Podrobnosti: Miret si jako svědomitý životopisec vedl deníky, jež nám dávají nahlédnout do mysli umělce a procesu jeho tvorby. Inspiraci k dílu *Revenir* připisuje figurce, kterou našel v zimě roku 1715 na pařížské ulici. Dřevěný ptáček se zlomeným křídlem je údajně pátým v jeho sekvenci (kde je zpodobněn nedotčený), jedná se tedy o pozici těsně před vzlétnutím.

Odhadovaná cena: 175.000 USD

New York City
10. března 2014

Dívka se probouzí v cizí posteli.

Leží, dokonale nehybná, a snaží se zadržet čas jako nádech v hrudi, jako kdyby tak mohla hodinám zabránit, aby odtíkávaly další běh času, zabránit mladíkovi vedle sebe, aby se probudil, udržet vzpomínku na uplynulou noc jen silou své vůle.

Samozřejmě ví, že to nejde. Ví, že mladík zapomene. Všichni vždycky zapomenou.

Není to jeho vina. Nikdy to není jejich vina.

Mladý muž dál spí a ona pozoruje, jak se mu pomalu zvedají a zase klesají ramena, jak se mu na šíji kroutí tmavé kudrny, vidí jizvu na jeho žebrech. Details, které si dávno uložila do paměti.

Jmenuje se Toby.

Včera večer mu řekla, že její jméno je Jess. Lhala, ale jen proto, že své skutečné jméno vyslovit nemůže – jeden z těch zlomyslných detailů, které se schovávají jako kopřivy mezi stébly trávy. Skryté hrozby připravené žahnout. Co je lidská bytost, když ne stopy, které po sobě zanechává? Už se naučila trnitému plevelu vyhýbat, ale některých ran se vyvarovat nedá – vzpomínce, fotografii, jménu.

Za poslední měsíc byla Claire, Zoe, Michelle – ale především, když byla Elle, když spolu pozdě v noci po zavíračce odcházeli z kavárny po jednom z jeho koncertů, jí Toby řekl, že je zamilovaný do dívky jménem Jess, jen ji ještě nepotkal.

A tak je z ní teď Jess.

Toby se začíná probouzet a dívka cítí důvěrně známou bolest u srdce, když se zavrtí, protáhne a přivine se k ní – ale ještě není vzhůru, ještě ne. Jeho tvář je jen pár centimetrů

od její, rty má ve spánku pootevřené, černé kudrny mu stíní oči, na bledých tvářích se chvějí černé řasy.

Temný ji jednou škádlil, když se spolu procházeli podél Seiny, smál se jí, že přesně tohle je její „typ“, naznačoval, že většina mužů, které si vybírala – a dokonce i některé ženy – vypadají hodně jako on.

Stejně tmavé vlasy, stejně pronikavé oči, stejně ostré rysy.

Ale to nebylo spravedlivé.

Temný koneckonců vypadal tak, jak vypadal, jen kvůli ní. To ona mu dala tuhle podobu, to ona si zvolila, co v něm chce vidět.

Copak už si nevzpomínáš, zeptala se ho tehdy, že jsi sám nebyl víc než stín a dým?

Drahá, odpověděl tím svým něžným, sytým hlasem, já jsem byl samotná noc.

Teď je ráno, v jiném městě, v jiném století, záclonami v okně pronikají zářivé sluneční paprsky, a Toby se znovu pohнул, už se dere nad hladinu spánku. A dívka, která je – byla – Jess, znovu zatají dech a snaží se představit si takovou verzi tohoto dne, v níž se Toby probudí, uvidí ji a *vzpomene si*.

Usměje se, pohladí ji po tváři a řekne: „Dobré ráno.“

Ale to se nestane, a ona nechce opět vidět ten starý známý výraz prázdnoty, nechce sledovat, jak se mladík snaží vyplnit v paměti mezery, v nichž by měly být vzpomínky na ni, jak se snaží se sebrat a působit nonšalantně. Už tohle představení viděla tolikrát, že zná každý krok nazpaměť. A tak místo toho vyklouzne z postele a bosa dojde do obýváku.

V zrcadle v chodbě zachytí svůj odraz a všimne si toho, čeho si na ní všimá každý: sedmi pih rozesetých jako sprška hvězd po tvářích a nose.

Její soukromé souhvězdí.

Předkloní se a dýchne na zrcadlo, takže se zamlží. Pokouší se do mlhy napsat ukazováčkem své jméno. *A – d –*

Dál se nedostane, protože písmena se rozplynou. Nezáleží na tom, jakým způsobem to zkouší – jak se snaží vyslovit své

jméno, jak se pokouší vyprávět svůj příběh. A že se o to pokoušela mockrát – tužkou, inkoustem, barvami, krví.

Adeline.

Addie.

LaRue.

Všechno k ničemu.

Písmena se rozplynou, zmizí. Hlas jí odumře v hrdle.

Odtáhne prst od zrcadla a otočí se, rozhlédne se po obývacím pokoji.

Toby je muzikant, což je všude kolem jasně patrné.

V hudebních nástrojích opřených o stěny. V naškrábaných rádcích a poznámkách roztroušených po stolech – akordy zpola zapamatovaných melodií vepsanými mezi nákupními seznamy a seznamy toho, co je potřeba zařídit. Ale tu a tam je vidět dotyk jiné ruky – květináče s pokojovými rostlinami na parapetu, ačkoli Toby si nepamatuje, kdy začal květiny pěstovat. Kniha o Rilke, o níž netuší, kdy si ji koupil. Věci, které přetrvávají, i když vzpomínky zmizí.

Toby vstává pozvolna, a tak si jde Addie udělat čaj – Toby ho nepije, ale v kredenci přesto je plechovka sypaného cejlonu a krabička s hedvábnými čajovými sáčky. Pozůstatek pozdně nočního výletu do večerky, kluk a holka bloudící ruku v ruce mezi regály, protože nemohli spát. Protože ona nechtěla nechat noc skončit. Nechtěla ho nechat jít.

Zvedne šálek a zhluboka se nadechne vůně, která s sebou přináší vzpomínky.

Park v Londýně. Dvůr v Praze. Společenská místnost v Edinburghu.

Minulost zakryje budoucnost jako hedvábný šál.

V New Yorku je chladno, okna jsou pokrytá jinovatkou, a tak si z pohovky vezme deku a hodí si ji přes ramena. Na jedné straně gauče se rozvaluje pouzdro s kytarou, na druhé Tobyho kocour, a tak se Addie posadí na stoličku k pianu.

Kocour – který se taky jmenuje Toby („Takže můžu mluvit sám na sebe a není to divný...“ vysvětlil jí Toby v lidském vydání) – ji pozoruje, jak si fouká horký čaj.

Napadne ji, jestli si ji kocour pamatuje.

Ruce už si zahřála, takže odloží hrnek na vršek piana, zdvihne kryt kláves, protáhne si prsty a začne hrát, tak tiše, jak to jde. Z ložnice slyší, jak Toby vstává, a Addie se sevrou útroby, kosti, kůže, celá bytost strachem.

Tahle část je nejtěžší.

Mohla odejít – *měla* odejít – vytrátit se, dokud ještě spal, dokud bylo jejich ráno jen prodloužením noci, chvilka zalitá v jantaru. Jenže na to už je teď pozdě, a tak zavře oči a hraje dál, se sklopenou hlavou poslouchá přes hudbu Tobyho kroky, přejíždí prsty po klávesách, i když cítí, jak se Toby blíží. Zastaví se ve dveřích, očima přelétne celou místnost, pokusí se v duchu dát dohromady časovou osu včerejší noci, bude přemítat, jak se to mohlo tak zvrhnout, kdy tu holku potkal a proč si ji odvedl domů, jestli nepřebral, proč si nic nepamatuje.

Ale Addie ví, že ji Toby nevyruší, dokud bude hrát, a tak si ještě pár vteřin vychutnává hudbu linoucí se z piana, a pak se přinutí přestat, zvednout hlavu, předstírat, že si nevšimla zmatku v jeho očích.

„Ahoj,“ zatrylkuje zvesela, její přízvuk, kdysi tak jasně francouzský, je teď tak slabý, že ho skoro není slyšet.

„Ehm, ahoj,“ opáčí on a prohrábne si rozpuštěné černé vlasy. Addie mu musí nechat, že se tváří stejně jako vždycky – trochu omráčeně, překvapeně, že ve svém obývacím pokoji vidí sedět hezkou holku jen v kalhotkách a jeho oblíbeném kapelním tričku, s dekou přes ramena.

„Jess,“ poradí mu jméno, které si nedokáže vybavit, protože mu přes noc z paměti zmizelo. „Jestli si to nepamatuješ, tak to neva.“

Toby zčervená, odstrčí Tobyho-kocoura a zapadne mezi polštáře na gauči. „Omlouvám se... tohle nikdy nedělám. Nejsm ten typ kluka...“

Addie se usměje. „Já nejsem ten typ holky.“

Tentokrát se usměje i on, a je to jako paprsek světla protínající stíny v jeho tváři. Kývne směrem k pianu a Addie si přeje, aby řekl něco jako „nevěděl jsem, že hraješ“, ale Toby místo toho prohlásí „jsi fakt dobrá,“ což je pravda – je úžasné, kolik se toho můžete naučit, když na to máte čas.

„Díky.“ Addie přeje konečky prstů po klávesách.

Toby je jako na trní, vstane a radši uteče do kuchyně. „Kafe?“ zavolá a hrabe se ve skříňkách.

„Udělala jsem si čaj.“

Addie začne hrát jinou skladbu. Nic složitého, jen sérii not. Začátek něčeho nového. Najde melodii, rozvine ji, nechá ji protékat mezi prsty, zatímco Toby vklouzne zpátky do obýváku s kouřícím šálkem v ruce.

„Co to je?“ zeptá se jí a oči se mu rozzáří tak, jak září jen umělcům – spisovatelům, malířům, hudebníkům, komukoli, kdo mívá záblesky inspirace. „Zní mi to povědomě...“

Addie pokrčí rameny. „Hrál jsi mi to včera večer.“

Není to lež, ne tak docela. Vážně jí to hrál. Potom, co ho to naučila.

„Fakt?“ Toby sraští obočí. Už odkládá hrnek s kávou, už se natahuje k nejbližšímu stolku pro papír a tužku. „Bože můj – musel jsem fakt přebrat.“

Potřese hlavou. Toby nikdy nepatřil k muzikantům, co rádi tvoří opilí nebo zfetovaní.

„Pamatuješ si toho víc?“ zeptá se jí a listuje v bloku. Addie začne znovu hrát, vede ho melodií. Toby ji nezná, ale už na ní pracuje několik týdnů. Tedy pracují na ní oba.

Spolu.

Během hraní se pousměje. Tohle jsou stébla trávy mezi kopřivami. Bezpečné místo, kam může došlápnout. Nedokáže zanechat svou vlastní stopu, ale když jedná obezřetně, může ji předat někomu jinému. Nic konkrétního, pochopitelně, ale inspirace zřídka bývá konkrétní.

Toby má v ruce kytaru, opře si ji o koleno a začne ji doprovázet. Něco si pro sebe mumlá. Že je to super, že je to něco jiného, že je to *něco*. Addie přestane hrát a vstane.

„Už musím jít.“

Melodie na strunách odumře a Toby k ní zvedne oči. „Cože? Ale vždyť ani nevím, kdo jsi.“

„Právě,“ řekne Addie a jde si do ložnice posbírat věci.

„Ale já tě chci poznat,“ naléhá Toby, odloží kytaru a trouší se za ní po bytě, a právě v tuhle chvíli je to všechno tak nepravdělivé, je to jediný okamžik, kdy hrozí, že ji vlna frustrace zlomí. Protože Addie ho poznává už několik týdnů. A on ji během pár hodin zapomíná. „Zpomal.“

Tuhle část nenávidí. Neměla se tu zdržovat. Měla odsud vypadnout, sejde z očí, sejde z mysli, jenže v ní pořád hlodá naděje, že tentokrát to dopadne jinak, že tentokrát na ni nezapomene.

Já nezapomínám, zašeptá temný v jejím uchu.

Addie zavrtí hlavou a hlas zažene.

„Kam ten spěch?“ snaží se Toby. „Nechceš si dát aspoň snídani?“

Jenže Addie se nechce zase hrát tuhle hru, a tak zalže, že má něco v plánu, a nepřestává se hýbat, protože kdyby se zastavila, ví, že by neměla sílu začít zase znovu a kruh by se točil dál, jejich poměr by začal ráno místo večer. Jenže konec to neusnadní, a pokud má Addie začít zase od začátku, radši bude holka, kterou poznal v baru, než následek prohýřené noci, na který si nepamatuje.

Za malou chvíli na tom stejně nebude záležet.

„Jess, počkej,“ chytí ji Toby za ruku. Hledá ta správná slova, pak to vzdá a zkusí to jinak. „Mám dneska koncert, v Allowayi. Přijď. Je to...“

Addie samozřejmě ví, kde to je. Setkali se tam poprvé, a popáté, a podeváté. A když kývne, že přijde, jeho úsměv ji oslní. Jako vždycky.

„Slibuješ?“ zeptá se Toby.

NEVIDITELNÝ ŽIVOT ADDIE LARUE

„Slibuju.“

„Tak se tam uvidíme,“ vyřkne pár slov plných naděje a Addie se otočí a vyjde ze dveří. Ohlédne se a poví mu: „Hlavně na mě do té doby nezapomeň.“

Starý zvyk. Pověřivost. Prosba.

Toby zavrtí hlavou. „Neboj. Jak bych mohl?“

Addie se usměje, jako by to byl jen vtip.

Ale zatímco schází po schodech, do každého kroku se musí nutit, ví, že už se to děje – že jakmile za ní zavře dveře, přestane pro něj existovat.

Březen je velmi vrtkavý měsíc.

Je to šev mezi zimou a jarem – ačkoli šev by naznačoval hladký lem, ale březen je spíš pár roztřesenou rukou nahrubo nalátaných stehů, divoce se potácející mezi lednovými poryvy a červnovou zelení. Nikdy nevíte, co vás čeká, dokud nevyjdete ven.

Estele tomu říkala neklidné dny, doba, kdy se začínají probouzet teplokrevnější bohové a ti chladní se ukládají ke spánku. Kdy jsou snílci nejnáchylnější ke špatným myšlenkám a poutníci se častěji ztrácejí.

Addie měla odjakživa sklony k obojímu.

Nebylo tedy divu, že se narodila 10. března, přímo v tom kostrbatém švu, ačkoli to už bylo hodně dávno, kdy se jí to naposledy chtělo slavit.

Třidvacet let se toho předělu bála, bála se, co ta časomíra znamená: že vyrůstá, že stárne. A pak byly narozeniny po několik staletí spíš zbytečné, mnohem méně zásadní než ta noc, kdy se upsala svou duší.

Datum, které v sobě neslo smrt i znovuzrození.

Přesto. Jsou to její narozeniny, a to si zaslouhuje dárek.

Zastaví se před butikem, ve skle výlohy se objeví duch jejího odrazu.

Ve výloze je figurína nastavená tak, že to vypadá, jako by někam kráčela, hlavu nepatrně nakloněnou na stranu, snad naslouchá nějaké tajné písni. Dlouhý trup je oděný do svetru s širokými pruhy, leskle černé legíny se ztrácí v kozačkách nad kolena. Jednu ruku má nahoře, prst zaháknutý za poutko bundy pověšené přes rameno. Addie si ji prohlíží a bezděky

napodobí její postoj, rozkročí se, nakloní hlavu. A možná je to tím dnem, příslibem jara ve vzduchu, nebo prostě jen má chuť na něco nového.

V obchodě to voní nezapálenými svíčkami a nenošeným oblečením, a Addie přejíždí prsty po hedvábí a bavlně, dokud nenajde pletený proužkováný svetr. Je z kašmíru. Hodí ho přes ruku, přidá k němu odpovídající legíny. Svou velikost dobře zná.

Už dlouho se nezměnila.

„Zdravíčko!“ Prodavačka je veselá dívka, něco málo přes dvacet, stejně jako Addie, ale jedna je skutečná a stárne a druhá je obraz zalitý v jantaru. „Chcete ukázat, kde jsou kabinky?“

„Ach, děkuju,“ odpoví Addie a sáhne do regálu pro kozačky. „Už jsem našla všechno.“ Následuje dívku ke třem plentou odděleným zkušebním kabinkám v zadní části obchodu.

„Kdybyste něco potřebovala, houkněte na mě,“ dodá ještě dívka, než se otočí. Addie zatáhne závěs a zůstane sama s polstrovanou lavičkou, zrcadlem sahajícím až na zem a sebou.

Skopne boty, vyklouzne z bundy, hodí ji na sedačku. Při dopadu zacinkají v kapse drobné mince a něco vypadne ven. S tupým klapnutím to dopadne na podlahu a odkutálí se přes úzkou kabinku, až se nakonec zastaví o podlahovou lištu.

Je to prsten.

Malý kroužek vyřezaný z popelavě šedého dřeva. Důvěrně známý prstýnek, dřív milovaný, teď nenáviděný.

Addie na něj chvíli zírá. V prstech jí zrádně zacuká, ale neohne se, nezvedne prsten ze země, jen se k němu otočí zády a dál se svléká. Natáhne si svetr a legíny, zapne zip na kozačkách. Figurína ve výloze byla vyšší a štíhlejší, ale Addie se líbí, jak na ní oblečení vypadá, jak kašmír hřeje, jak jí legíny obeplínají nohy, jak měkce ji objímají kozačky.

Jednu po druhé odtrhne cenovky, horentních částek na nich si nevšímá.

Joyeux anniversaire, pomyslí si s pohledem upřeným do očí svého odrazu. Nakloní hlavu, jako by i ona naslouchala nějaké

tajné písni. V zrcadle se zračí moderní žena z Manhattanu, i když má tu samou tvář, kterou Addie nosí už několik staletí.

Staré oblečení nechá rozesté jako stíny v kabince, prstýnek zůstane jako zapuzené dítě v rohu. Jediné, co si vezme, je bunda.

Je z měkké, černé kůže, obnošená tak, že je hladká jako hedvábí. Za podobné věci teď lidé platí zlatem a říkají jim *vintage*. Je to jediná věc, kterou Addie odmítla nechat v plamenech v New Orleansu, i když se jí jeho vůně držela pevněji než pach kouře. Zanechal svůj otisk na všem. Je jí to jedno. Tu bundu zbožňuje.

Tehdy byla nová, ale teď už je odřená, opotřebovaná je na ní vidět tak, jak na Addie nikdy vidět nebude. Připomíná jí to Doriana Graye – čas se zapisuje do vydělané hověziny, ne do její lidské kůže.

Addie vystoupí zpoza závěsu.

Prodavačka se na opačné straně butiku lekne, pohled na ni ji rozruší. „Všechno sedí?“ zeptá se, příliš zdvořilá na to, aby přiznala, že si vůbec nevzpomíná, že by do kabinky někoho pouštěla. Díkybohu za heslo náš zákazník, náš pán.

Addie posmutněle zavrtí hlavou. „Občas se prostě musíte smířit s tím, co máte,“ opáčí a zamíří ke dveřím.

Než prodavačka najde na podlaze kabinky odhozené oblečení, nebude si pamatovat, komu patřilo, a Addie bude pryč, sejde z očí, sejde z mysli, zmizí z paměti.

Přehodí si bundu přes rameno, prst zaháknutý za její poutko, a vykročí do slunečních paprsků.

Villon-sur-Sarthe, Francie

Léto 1698

Adeline sedí na kozlíku vedle svého otce.

Otec je pro ni velkou neznámou, mlčenlivý obr, který je nejvíc doma ve své dílně.

Dřevěné zboží pod jejich nohama na sebe pod příkryvkou bere tvary malých těl, a kola povozu rachotí po cestě. Maxime, jejich statná kobyla, je veze pryč, daleko od domova.

Pryč – pryč – z toho slova se jí zrychluje tep.

Adeline je sedm, což je stejné číslo jako počet pih v jejím obličejíku. Je malá a chytrá a rychlá jako vrabčák, a už několik měsíců škemrá, aby s tatínkem mohla jet na trh. Škemrала tak dlouho, dokud maminka neprohlásila, že z ní zešílí, dokud tatínek konečně nesouhlasil. Otec je řezbář a třikrát ročně se vydá na cestu podél řeky Sarthe až do města Le Mans.

A dnes s ním jede i ona.

Dnes Adeline poprvé opouští Villon.

Ohlédne se na matku, která stojí se založenýma rukama pod starým tisem na konci jejich cesty, a pak zahnou a maminka je pryč. Projíždějí vesnicí, tady jsou domy, tamhle pole, tady je kostel a tamhle stromy, tady ryje Monsieur Berger záhon a tamhle věší Madame Therault prádlo, její dcera Isabelle sedí v trávě u jejich nohou, vije z kvítí věnečky, soustředěním vystrkuje špičku jazyka mezi zuby.

Když jí Adeline pověděla o svém výletu, Isabelle jen pokrčila rameny. „Mně se tady líbí,“ řekla.

Jako by snad člověk nemohl mít rád jedno místo a zároveň chtít vidět i jiná.

Teď k Adeline zvedne hlavu a zamává. Dojedou na samý kraj vesnice. Dál ještě nikdy nebyla. Kolo povozu najede na drn